

Той бѣ уменъ и кроткъ конь. Имаше и едно младо, червено, пѣргаво жребче. *Соколчо* му духаме. То бѣ лудо конче — вихрогонче...

Чифликчията искаше да го укротимъ и ме караше по-вече него да язда. Еднѣжъ азъ подкарахъ конетѣ къмъ близкото езеро да се разходятъ и да се напиятъ бистра водица. Качихъ се върху Соколча. Кончето почна да върти главата си, да вири уши, да прѣхти и да рови съ крака земята...

Затичаха се конетѣ напрѣдъ. Като вихрушка полетѣ и Соколчо. Тича и подскача ту на заднитѣ, ту на прѣднитѣ си крака. Азъ не можахъ дълго да се крѣпа. Търколихъ се прѣзъ шията му и тупнахъ на земята. Кокалцитѣ ми изпращѣха. Глава ме заболѣ. Очи ми притѣмнѣха...

Конетѣ заминаха като хали. Слѣдъ малко и азъ станахъ. Ржката ми овишна. Боли... сѣкашъ ме бодятъ съ ножове. Прѣдъ мене се аленѣеше кръвъ. Азъ се уплашихъ, но нѣмаше кому да се изприкажа, кому да се наплача...

До вечерята едва се довлѣкохъ у дома въ село... Но нашитѣ отишли на работа. Кому да се оплача? Кой ще ми помогне? Легнахъ на одѣра и се покрихъ съ завивкитѣ. Отново ми притѣмне прѣдъ очитѣ... Онесълъ съмъ се въ дълбокъ сънъ... Забѣлѣзахъ само, че бузитѣ ми сж облѣни въ сълзи...

